

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

11. Dies Decemb. Descendit huc ipsa vita nostra, & tulit mortem nostram.
Augstinus l. 4. confess. c. 12.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

& in te scire: hoc enim est, per Christum ad Deum ire. Quia

Cum furit, atque ferit Deus: olim parcere quavit.

II. DIES DECEMB.

Descendit huc ipsa vita nostra, & tulit mortem nostram. *Augustinus L. 4. confess. c. 12.*

Christi in I.
tios bene-
ficia.

Quomodo pervenies ad eum qui est Vita: nisi per eum, qui est via? Per fidem Christi, imitando Christum, venimus ad Regnum Christi. Bellè Hilarius: (a) *Nos in erratica, atque in invia deducit ille, qui via est: neque illudit per falsa, qui Veritas est: neque in mortis relinquit errore, qui vita est.* Ecce hic quomodo per Christi misericordiam pervenimus ad ejus gloriam? Eramus ob nostra scelera execrabilis monstra, & spectra: per Christum facti sumus gratissimum caelo, & Deo spectaculum: Eramus in limine Averni: jam sumus in vertice Olympi: Eramus in faucibus tartarei draconis: jam sumus in Coena aeterni Patris: indigni eramus divinis oculis, jam digni sumus divinis amplexibus: eramus servi peccati damnandi in ergastulo orci: jam sumus filii Dei, coronandi in Regno caeli. Altius nos exaltavit Christi conjuncta cum Divinitate Humanitas, quam nos humiliaverat peccati nostri iniquitas. Acquiesceret nostra miseria, si extraxisset nos à tartaro, & reliquisset nos miseros in hoc exilio: sed non quievit misericordia Christi, nisi nos extulisset super caelos, & in caelis super Angelos. Nimiùm fecisset, si nos filios

(a) *L. 1. de Trin.*

ira, exemisset à pœnâ iræ, si nos reos gehennæ, reli-
quisset in miseriis hujus vitæ: sed impetravit veniam
culpæ, & vendicavit à reatu pœnæ. Plus quàm satis
fuisse, si impetrasset delicti veniam: sed insuper con-
ciliavit nobis, quasi innocentibus Patris gratiam, &
amicitiam. Stupendum fuisset, si impetrasset solam
Patris benevolentiam, impetravit & ejus beneficen-
tiam.

II. Quid potuit ultà facere? quæ difficile est vel
credere. Fuisset supra omnem fidem, si post tantum
flagitiorum cumulum, obtinisset minimum, quod
fingi potest, beneficium: obtinuit, ut ipsum Patris
Regnum, esset nostrum domiciliũ: ut ejus gloria, es-
set nostra hæreditas, ut ejus vita, esset nostra immor-
talitas, ut ejus visio, esset nostra beatitudo. Nimium
fecisset, si impetrasset hoc semel: sed impetravit, ut
nobis daretur infinities, si toties perdidissemus, dum
postea pœnites ad eum confugeremus. Denique,
quidquid est Dei, impetravit pro nobis Homo-Deus.
Vide igitur, unde te eripuit, & quò extulit? & vide, an
non sic cretaverit ejus Misericordia cum tua miseria?
ut illa tantum hanc antecedit, quantum punctum
temporis Æternitas, punctum loci Immensitas. Gra-
tus est canis homini ob aliquot, quæ ei projicit ossa:
& homo ingratus est Deo, post innumera, quæ illi
contulit dona. Essetnè aliquis tam projectæ audaciæ,
qui in vinculis captivus auderet vel optare, nedum o-
rare, ut rex suus, pro eo liberando, è suo solio descē-
deret in carcerē, eum liberaturus. Quod nemo aude-
ret optare, aut petere; hoc Rex gloriæ voluit pro te fa-
cere, dū pro nobis, quasi nocens est captus, ut fur, est
vinculus, ut malefactor, percussus, ut reus, damnatus,
ut

ut latro occisus. Quis non deficeret præ stupore, si mundi totius Monarcha, vile mendicabulum, bubulcum, aut porcarium, reum mortis vel semel viseret? Quid si proditorem suum? quid si pro illo relinqueret thronum, desereret Regnum, assumeret illius malefactoris statum, & abjecto diademate, ut alterum demitteret, maneret in carcere?

III. Quod credimus vix posse fieri, fide novimus esse factum. Satis fuisset mihi remisisse culpam, voluit pro me & amittere vitam: poterat ignoscere sedens ad dexteram Patris, voluit, ut ignosceret, descendere ad uterum Matris: vel hoc saltem fuisset plus quàm satis, voluit indè ascendere ad patibulum Crucis. Hæccinè vana, an vera? hæccinè fabula, an fides? si veritas, ubi nostra charitas? si supra nostra merita, tanta voluit pro immeritis facere, cur non conamur, pro merito satisfacere? ô quàm debet nobis gratus esse Jesus, per quem grati sumus Deo, quàm nobis amatus, per quem facti sumus Deo tam amabiles? ô quàm piè hæc Augustinus! *Descendit hùc ipsa vita nostra, & tulit mortem nostram, & occidit eam de abundantia vitæ suæ, & tonuit clamans ut redeamus hinc ad eum, in illud secretum, unde processit ad nos, veniens in ipsum primùm virginalem uterum, ubi ei nupsit humana Creatura, clamans de factis, vitâ, morte, descensu, ascensu: clamans, ut redeamus ad eum.* Est quidem proverbium: *Sola miseria caret invidiâ;* at nostra miseria, etiam Angelorum digna est invidiâ, ut dici possit verè cum Ecclesia: *felix culpa, quæ talem meruit Redeptorem.* Ita enim reparata est nostra miseria, tantaque coronata est gloriâ, ut pars magna sit nostræ felicitatis, fuisse infalces.

Decemb.

Tessera.

993

Per Christum enim successit nostræ miseriæ summa felicitas: ignominia gloria, paupertati opulentia, calamitati beatitudo, exitio salus. Nec fortassis unquam tam altè fuisset erecti, nisi priùs tam miserè fuisset prostrati. O felix casus, quem talis sequitur status! ut eum nanciscaris, ne doleas hîc te dolenda pati, cui aliquando dabitur Deo frui? Hoc non tam dicit, quàm prædicit Vates:

Hic homo torquetur, ne perpetuò crucietur.

12. DIES DECEMB.

Filius Dei non se exinanivit, amittens quod erat; sed accipiens, quod non erat. *S. Augustinus tractat. 17. in Joan.*

Christus, I.
Deus &
homo.

Filius Dei, cum, quod erat, non amiserit, hoc est, naturam Dei; sed quod non erat, acceperit, hoc est, naturam hominis: liquet Christum

simul fuisse Filium & Dei ante tempora, & hominis in tempore. Hujus rei veritatem probabunt SS. Patres, quorum testimonia, veritatis sunt oracula. Primus sit, cui debemus primum Ecclesiæ Doctorem, Augustinum, inquam, D. Ambrosius. (a) *Legimus Primogenitum Filium; legimus Unigenitum, Primogenitum, quia nemo ante ipsum: Unigenitum, quia nemo post ipsū* (b) Et alibi. *In ipsa natura humana affectione Majestatem licet spectare Divinam: fatigatur ex itinere Jesus, ut fatigatos resiciat: Petit bibere, sitientibus potum spiritualem daturus: Esurit, cibum salutis esurientibus traditurus: Moritur, vivificaturus: sepelitur, resurrecturus: tremendo pender in ligno confirmaturus*

Pars III.

Rrr

tremen-

(a) *L. 1. de fide c. 6.* (b) *Ibid. l. 5. c. 1.*